

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 348/2021-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Milanom Slobodníkom, advokátom, Štúrova 20, Košice, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/66/2014 (následne sp. zn. 5Tdo/67/2015 a aktuálne sp. zn. 5Tdo/41/2021) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/66/2014 (následne sp. zn. 5Tdo/67/2015 a aktuálne sp. zn. 5Tdo/41/2021) **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré **je** Najvyšší súd Slovenskej republiky **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **691,34 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 348/2021-13 z 3. júna 2021 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/66/2014, ktoré bolo následne vedené pod sp. zn. 5Tdo/67/2015 a aktuálne pod sp. zn. 5Tdo/41/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v jeho trestnej veci vydal Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) 19. novembra 2012 rozsudok č. k. 4T/5/2009, ktorým bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona. Za to ho okresný súd odsúdil na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, ktorý podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 6To/114/2013 zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a uložil sťažovateľovi peňažný trest vo výmere 500 eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu podal sťažovateľ dovolanie, keďže napadnuté rozhodnutie bolo podľa neho založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Najvyšší súd uznesením č. k. 5Tdo/66/2014 z 13. novembra 2014 dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol. Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa nálezom č. k. II. ÚS 226/2015-25 z 1. júla 2015 rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 5Tdo/66/2014 z 13. novembra 2014 porušené boli. Zároveň ústavný súd uvedené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ vytkol, že od zrušenia predmetného uznesenia najvyššieho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie nebol v jeho trestnej veci vykonaný žiaden ďalší úkon, najvyšší súd je teda už takmer 6 rokov nečinný.

3. Sťažovateľ sa domnieva, že jeho právna vec nie je osobitne skutkovo a ani právne zložitá alebo akokoľvek sa vymykajúca bežnej rozhodovacej činnosti súdov. Zároveň vyjadril presvedčenie, že svojím správaním plynulosť priebehu konania nijako zásadnejšie negatívne neovplyvnil, a teda prietahy v konaní nezapríčinil.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že najvyšší súd v napadnutom konaní porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal najvyššiemu súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov a zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

5. Najvyšší súd ako vyjadrenie k ústavnej sťažnosti predložil vyjadrenie riadiaceho predsedu senátu, ktorý ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú a navrhuje, aby jej ústavný súd nevyhovel. Predseda senátu uviedol, že po vrátení veci na základe rozhodnutia ústavného súdu si 24. augusta 2015 v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/67/2015 vyžiadala spis okresného súdu, ktorý mu bol predložený 16. septembra 2015. Dňa 30. septembra 2015 spis okresnému súdu

prípísom vrátil ako predčasne predložený s inštrukciou, aby okresný súd vyzval sťažovateľa na doplnenie podaného dovolania, pretože nespĺňalo jednu zo základných náležitostí, a síce špecifikáciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku, o ktorý sa opieralo. V poučení tiež upozornil, že v opačnom prípade bude dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. e) Trestného poriadku odmietnuté.

6. Predseda senátu poukázal na spisový materiál, z ktorého vyplýva, že 18. mája 2021 si zrejme súdna tajomníčka okresného súdu uvedomila, že predmetný spis bol omylom založený do archívu, preto zákonná sudkyňa v nasledujúci deň 19. mája 2021 (teda po takmer šiestich rokoch) sťažovateľa vyzvala, aby v zmysle už uvedenej inštrukcie odstránil nedostatok dovolania z 13. augusta 2014. Sťažovateľ ešte v ten istý deň prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že dovolanie podáva z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, na základe čoho okresný súd 24. mája 2021 predložil doplnené dovolanie najvyššiemu súdu, ktoré je toho času vedené pod sp. zn. 5Tdo/41/2021.

7. Z popísanej chronológie postupu súdov je podľa predsedu senátu nesporné, že najvyšší súd, proti ktorého postupu sťažnosť smeruje, sa v dovolacom konaní zbytočných prietáhov nedopustil. Naopak, po vrátení veci ústavným súdom a opätovnom predložení spisového materiálu zo 16. septembra 2015 najvyšší súd vec vybavil prípisom z 30. septembra 2015. Až do opätovného predloženia veci z 24. mája 2021 tak na najvyššom súde neexistovalo konanie, v ktorom by sa mohol (čo i len teoreticky) dopustiť prietáhov. Ak teda k zbytočným prietáhom v konaní došlo (čomu naozaj nasvedčujú časové okolnosti prípadu), potom sa tak mohlo stať jedine pred súdom prvého stupňa (ktorého postup ale sťažovateľ nenamietal) v súvislosti s úkonmi podľa § 376 Trestného poriadku.

8. Predseda senátu poukázal aj na to, že postup sťažovateľa sa javí byť účelový, keďže v celom priebehu konania nevyvinul žiadnu aktivitu, aby na ním tvrdené prietahy okresný súd či najvyšší súd upozornil. Tiež zdôraznil, že dovolanie sťažovateľa z 13. augusta 2014 (až do jeho doplnenia z 19. mája 2021) skutočne neobsahuje žiadne vymedzenie dovolacieho dôvodu tak, ako to predpokladá § 374 ods. 2 Trestného poriadku, a nie je preto pravdivé jeho tvrdenie z 19. mája 2021, podľa ktorého tento dovolací dôvod „*vyplýva z podaného dovolania*“.

II.2. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ vo svojej replike k vyjadreniu najvyššieho súdu uviedol, že v čase podania ústavnej sťažnosti nemal a ani nemohol mať žiadnu vedomosť o tom, že najvyšší súd vrátil spis okresnému súdu pre účely vyzvať sťažovateľa na doplnenie dovolania. Bol si vedomý len toho, že podal vo svojej trestnej veci dovolanie, o ktorom počas doby takmer šiestich rokov nebolo najvyšším súdom rozhodnuté, preto logicky svoju ústavnú sťažnosť smeroval voči najvyššiemu súdu, ktorý je jediný oprávnený o jeho dovolaní rozhodnúť.

10. Aj po oboznámení sa s obsahom vyjadrenia najvyššieho súdu je sťažovateľ presvedčený, že za zbytočné prietahy v dovolacom konaní je zodpovedný najvyšší súd. Jednak tým, že súdny spis vrátil okresnému súdu, ak nie bezdôvodne, tak prehnane formalisticky, ale aj tým, že sa vôbec nezaujímal o to, prečo okresný súd jeho inštrukciu nevybavil ani za takmer šesť rokov.

11. Aj keď najvyšší súd vo svojom vyjadrení upozorňuje, že dovolanie sťažovateľa neobsahuje žiadne vymedzenie dovolacieho dôvodu, tak ako to predpokladá § 374 ods. 2 Trestného poriadku, jeho tvrdenie nie je podľa sťažovateľa pravdivé. Zrejme uniklo pozornosti najvyššieho súdu, že vo štvrtom odseku dovolania sťažovateľ doslovne uviedol: „*Proti uvedenému rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu podávam dovolanie, keďže rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.*“ Ide o doslovný prepis dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V dovolaní síce nie je uvedené konkrétne ustanovenie ani konkrétne písmeno ustanovenia, podľa názoru sťažovateľa ale takáto povinnosť pre dovolateľa nevyplýva z ustanovenia § 374 ods. 2 Trestného poriadku ani zo žiadneho iného ustanovenia Trestného poriadku.

12. Postup najvyššieho súdu sa javí byť podľa sťažovateľa nepochopiteľný aj preto, že pri predchádzajúcom rozhodovaní o jeho dovolaní v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/66/2014 nevrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený, a aj keď dovolanie sťažovateľa napokon odmietol, neurobil tak z dôvodu jeho neúplnosti.

13. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože na základe ústavnej sťažnosti, vyjadrenia najvyššieho súdu, repliky sťažovateľa a predložených súdnych spisov je zrejmé, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Sťažovateľ sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k porušeniu označených práv malo dôjsť postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní.

15. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

16. Otázku existencie zbytočných prietahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľa preskúmal z hľadiska charakteru prejednávanej veci jej skutkovú a právnu zložitnosť, ďalej správanie sťažovateľa v priebehu konania a napokon aj postup konajúceho súdu.

17. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitnosť veci, ústavný súd je toho názoru, že vec sťažovateľa nemožno považovať za zložitú či akokoľvek sa vymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti súdov, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovanej veci.

18. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v predmetnom dovolacom konaní sťažovateľ neprispel k jeho predĺženiu. Na druhej strane je však potrebné poukázať na to, že sa značnú dobu (po vrátení veci ústavným súdom najvyššiemu súdu v roku 2015) nezaujímal o priebeh konania, neurgoval rozhodnutie o dovolaní, či nepodal predsedovi pri nečinnosti najvyššieho súdu ani prípadne sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní.

Ústavný súd rešpektuje judikatúru EŠLP (pozri napríklad rozsudky vo veci Ištván, Ištvánová proti Slovenskej republike a Komanický proti Slovenskej republike z 12. 6. 2012), z ktorej vyplýva záver, že sťažnosť predsedovi okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch nemožno považovať za efektívny právny prostriedok nápravy porušenia práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak vzhľadom na okolnosti danej veci (vrátenie spisu najvyšším súdom okresnému súdu, ktorý ho omylom založil do archívu) by takáto aktivita sťažovateľa nepochybne viedla k náprave predmetného omylu, a tým aj k skoršiemu rozhodnutiu o jeho dovolaní. Počas konania si teda sťažovateľ riadne nestrážil svoje práva [vigilantibus iura (obdobne pozri aj III. ÚS 382/08 a III. ÚS 254/09, I. ÚS 780/2014, I. ÚS 148/2016)], o to zvlášť, ak bol riadne zastúpený osobou práva znalou (t. j. advokátom). Ústavný súd tieto skutočnosti preto zohľadnil pri určení konečnej výšky požadovaného finančného zadost'učinenia.

19. Napokon ústavný súd hodnotil postup najvyššieho súdu z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov v priebehu dovolacieho konania, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, z vyjadrenia najvyššieho súdu, repliky sťažovateľa a z predložených súdnych spisov. Najvyšší súd postupoval podľa názoru ústavného súdu neefektívne a príliš formalisticky, keď vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený s inštrukciou, aby okresný súd vyzval sťažovateľa na doplnenie podaného dovolania. Nie je totiž pravdivé tvrdenie najvyššieho súdu, že dovolanie sťažovateľa z 13. augusta 2014 neobsahuje žiadne vymedzenie dovolacieho dôvodu tak, ako to predpokladá § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Vo štvrtom odseku dovolania sťažovateľ uviedol, že proti rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu podáva dovolanie, keďže „*rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku*“. Ide o doslovný prepis dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. V dovolaní síce nie je uvedené konkrétne ustanovenie ani konkrétne písmeno ustanovenia, avšak podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku v dovolaní sa musí uviesť dôvod dovolania podľa § 371, čo bolo splnené. Navyše, je potrebné poukázať na skutočnosť, že pri predchádzajúcom rozhodovaní o tom istom dovolaní sťažovateľa z 13. augusta 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 5Tdo/66/2014 najvyšší súd nepovažoval za potrebné vrátiť spis okresnému súdu ako predčasne predložený (hoci išlo o to isté dovolanie, v ktorom malo následne pri opakovanom rozhodovaní podľa najvyššieho súdu chýbať vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s Trestným poriadkom) a o dovolaní rozhodol, a aj keď dovolanie napokon odmietol, neurobil tak z dôvodu, že neobsahovalo predmetnú zákonnú náležitosť.

20. Nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. I. ÚS 688/2014).

21. K náprave situácie týkajúcej sa dlhodobej nečinnosti v napadnutom konaní došlo až v súvislosti s konaním na ústavnom súde, keď po podaní ústavnej sťažnosti okresný súd splnil inštrukciu najvyššieho súdu a predložil mu doplnené dovolanie v máji 2021, teda po cca piatich rokoch a ôsmich mesiacoch. Následne najvyšší súd o dovolaní rozhodol uznesením z 26. júla 2021.

22. Ústavný súd si uvedomuje, že k vzniknutej situácii podstatne prispel aj okresný súd, ktorý pochybil pri vybavovaní inštrukcie najvyššieho súdu a omylom založil spis do archívu.

23. Za daných okolností bolo úlohou ústavného súdu určiť subjekt zodpovedný za vzniknuté prieťahy v napadnutom konaní. Ako je už uvedené, najvyšší súd postupoval neefektívne a príliš formalisticky a hoci nemohol pochybenie okresného súdu predpokladať, nebyť jeho neefektívnej činnosti, nedošlo by ani k uvedenému pochybeniu okresného súdu. Keďže sa teda zbytočné prieťahy primárne odvíjali od neefektívnej činnosti najvyššieho súdu a pochybenie okresného súdu vyplynulo výlučne z jeho omylu, možno za týchto okolností uzavrieť, že za ne nesie zodpovednosť aj najvyšší súd. Navyše, sťažovateľ v čase podania ústavnej sťažnosti pri označení porušovateľa jeho práv nemal vedomosť o tom, že najvyšší súd vrátil spis okresnému súdu pre účely vyzvania sťažovateľa na doplnenie dovolania. Bol si vedomý len toho, že po rozhodnutí ústavného súdu bola vec vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, preto logicky svoju ústavnú sťažnosť smeroval voči najvyššiemu súdu, a nemal prečo za porušovateľa označovať aj okresný súd. Uvedené však neodporuje argumentom prezentovaným v bode 18 týkajúcim sa aktivity sťažovateľa, čo ale môže ovplyvniť len rozhodnutie o výške finančného zadostučinenia, nie však rozhodnutie o subjekte zodpovednom za vzniknuté prieťahy.

24. Ústavný súd pri ustáľovaní zodpovedného subjektu prihliadal aj na judikatúru ESLP, podľa ktorej predovšetkým štát zodpovedá za prieťahy spôsobené jeho orgánmi, a to tak orgánmi, ktoré konanie vedú, ako aj orgánmi, ktoré poskytujú znalecký posudok alebo poskytujú inú činnosť pri dokazovaní (napr. *Allenet de Ribemont v. Francúzsko*, séria A, č. 308, alebo *Martins Moreira v. Portugalsko*, séria A, č. 143). Ústavný súd nemá pochybnosti, že v konaní o dovolaní sťažovateľa došlo k porušeniu jeho subjektívnych práv. Skutočnosť, že v dovolacom konaní je činným okresný súd i najvyšší súd a sťažovateľ označil za porušovateľa iba najvyšší súd, nemôže v konečnom dôsledku viesť k odopretiu poskytnutia ústavno-súdnej ochrany namietaným subjektívnym právam sťažovateľa, obzvlášť ak ústavný súd identifikoval nedostatky aj v postupe najvyššieho súdu. Vzhľadom na okolnosti danej veci, uvedomujúc si svoju povinnosť poskytnúť ochranu právam sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

26. Hoci ústavný súd zistil, že postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, neprikázal mu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy, pretože o dovolaní sťažovateľa už bolo v čase rozhodovania ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti rozhodnuté, a to uznesením najvyššieho súdu č. k. 5Tdo/41/2021 z 26. júla 2021, pričom vykonávanie ďalších úkonov v danej veci je už úlohou okresného súdu.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

28. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 7 000 eur, čo odôvodnil celkovou dĺžkou napadnutého konania, vzniknutými prieťahmi a s nimi spojenou nemajetkovou ujmom, pocitom právnej neistoty a sklamaní z neprimeranej dĺžky konania.

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

30. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

31. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, neefektívny postup najvyššieho súdu, berúc do úvahy predmet konania na najvyššom súde, správanie a aktivitu sťažovateľa (bod 18), skutočnosť, že už o dovolaní bolo rozhodnuté, ako aj všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 eur pre sťažovateľa za primerané finančné zadosťučinenie. Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadosťučinenia, ktorú už ústavný súd nepovažoval za primeranú, návrhu sťažovateľa nevyhovel.

IV.

Trovy konania

32. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Ústavný súd podľa § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 691,34 eur z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2021 (príprava a prevzatie veci, písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľa) v hodnote po 181,17 eur vrátane troch režijných paušálov v hodnote po 10,87 eur. Uvedené sumy sa zvyšujú o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 %, keďže právny zástupca sťažovateľa je platiteľom tejto dane.

35. Priznanú náhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu